

In Cabin'd Ships at Sea

In cabin'd ships at sea,
The boundless blue on every side expanding,
With whistling winds and music of the waves, the
large imperious waves,
Or some lone bark buoy'd on the dense marine,
Where joyous full of faith, spreading white sails,
She cleaves the ether mid the sparkle and the foam
of day, or under many a star at night,
By sailors young and old haply will I, a
reminiscence of the land, be read,
In full rapport at last.

*Here are our thoughts, voyagers' thoughts,
Here not the land, firm land, alone appears, may then by
them be said,
The sky o'erarches here, we feel the undulating deck
beneath our feet,
We feel the long pulsation, ebb and flow of endless motion.
The tones of unseen mystery, the vague and vast
suggestions of the briny world, the liquid-flowing
syllables,
The perfume, the faint creaking of the cordage, the
melancholy rhythm,
The boundless vista and the horizon far and dim are all
here,
And this is ocean's poem.*

Then falter not O book, fulfil your destiny,
You not a reminiscence of the land alone,
You too as a lone bark cleaving the ether, purpos'd
I know not whither, yet ever full of faith,
Consort to every ship that sails, sail you!
Bear forth to them folded my love, (dear mariners,
for you I fold it here in every leaf;)
Speed on my book! spread your white sails my
little bark athwart the imperious waves,
Chant on, sail on, bear o'er the boundless blue from
me to every sea,
This song for mariners and all their ships.

Kabinos hajókban a tengeren

Kabinos hajókban a tengeren,
Hol a határtalan kékség mindenfelől kitárul,
Sípoló széllel, hullám-zenével, a testes, királyi
hullámokéval,
Vagy magányos bárkán, mely ring az ár tetején,
Vidáman, tele hittel, fehér vitorlákat tárva
Szeli az étert a nappal tüze és habja között, majd
csillagsereg alatt az éjben:
Ifjú és vén tengerésznek, emlékezve a szárazföldre,
boldogan olvassanak engem,
Hiánytalan és egészen.

*Íme gondolataink, vándorok gondolatai,
Itt nemcsak a föld, a szilárd föld jelenik meg, ezt mondják
talán,
Itt átível minket az ég, talpunk alatt fedélzet inog,
Érezzük az örök érlökést, végnélküli árapályt,
A láthatatlan titok hangjait, alakatlan és óriás sugallatát
a sós világnak, folyékony szótagokat,
A vizes kötelek szagát, halk nyögését és bús ütemét,
A határtalan látványt és messze borús ég alját, mind itt
van benne,
Ez az óceán költeménye.*

Ne késs, könyvem, éld elrendelt sorsod,
Ne emlékeztess csupán a földre,
Magányos bárka, szeld az étert, ki tudja mi céllal,
mégis örökre hittel,
Minden vitorlásnak társa, vitorlázz te is!
Vidd levélbe-zárt szeretetem (tengerészek, ti
kedvesek, nektek zárom minden levélbe,)
Siess, könyvem! tárd fehér vitorlád, rézsút a királyi
hullámokkal,
Zengj, vitorlázz, vidd a tág kéken át minden
tengerre tőlem,
Tengerészeknek és hajóiknak ím e dalt.

(Weöres Sándor fordítása)